Vă prezentăm ANTRENORII ŞI FOTBALIŞTII EMERIŢI

C. BRAUN-BOGDAN

„Nu este niciun merit al reporterului că rîndurile care urmează cuprind atîtea lucruri din activitatea de mai bine de trei decenii şi jumătate de antrenorat a lui *Coloman Braun-Bogdan*. Interlocutorul nostru are însă o faimă... internaţională de excelent povestitor şi, trebuie să vă mărturisesc că însăşi conversaţia noastră, în fapt o ascultare neîntreruptă din partea celui ce vă prezintă pe antrenorul emerit *Braun-Bogdan* s-a scurs pe nesimţite, într-atît de meşter este *Nea Cibi* în a reda un episod sau altul din lunga-i activitate pedagogică fotbalistică.

Ca să pornim cu toate datele problemei în faţa ochilor, iată o succintă prezentare a anilor activităţii de antrenor a lui *Cibi Braun:* 1928—1931 : antrenor la AMEFA Arad (juniori şi copii), apoi 5 ani la *Juventus*, 5 ani la *Dinamo Bucureşti*, 12 ani de antrenorat federal, 9 ani de prezenţă la *U.T.A.*, doi ani la *Racing Club Calais*.

Cîteva rînduri care ascund mii şi mii de ore de muncă, de emoţii, de încordări, de încercare a puterii de a hotărî, ore de decepţie după înfrîngeri greu de suportat, ore de satisfacţii după victorii preţioase, ore de regret pentru nereuşita unui elev, ore de proprie mustrare a conştiinţei pentru o hotărîre neinspirată... ore... zile... săptămîni... luni... ani... zeci de ani.

Coloman Braun îţi spune acum, din vîrful a peste trei decenii închinate fotbalului, că marea lui dorinţă în aceste zile este să ajungă la capătul a 40 de ani de antrenorat : *„Ar fi victoria nr. 1 a vieţii mele...“*.

L-am întrebat despre elevii lui. Surîde. Cu fericire în ochi, dar şi cu nostalgia anilor care au trecut. Elevii lui.. Sînt peste tot. De la generaţiile care au trecut de mult din agenda internaţionalilor, care au şi ei tîmplele cărunte, pînă la unii dintre

● 35 de ani de antrenorat ● Elevi de toate vîrstele, internaţionali de toate rangurile ● Noaptea albă dinaintea debutului lui Pîrcălab ● Acel 1–3–3–4 cu Petschovski „punct nodal“

cei mai proaspeţi internaţionali. Ca Pîrcălab. Dar Ion va fi subiect special mai încolo... Elevii lui... In orice sală de adunare a antrenorilor, Coloman Braun are sigur cîteva zeci de oameni care i-au trecut prin mînă. Care i-au fost preferaţii? O, ei ţi sînt! Din fugă îmi aruncă un sac cu nume: Oană, Petschovski, Angelo Niculescu, Nicuşor, Băcuţ I, Călinoiu, Mercea, Vaczi, Serfözo, Dumitrescu III, Reinhardt, Farmati, Şiclovan, Mladin, Novac, Igna, Koszka.

L-am întrebat despre cel mai greu moment din activitatea de antrenor. Mi-a povestit următoarea întîmplare : „UTA — toamna lui 1959. Eu am din totdeauna obiceiul ca joia, la antrenamentul cu partener, să prevăd trei reprize a cîte 30 de minute. In prima repriză îi folosesc pe probabili, în a doua pe posibili, în a treia pe sigurii titulari din duminica următoare. Aşa că magazionerul venea la a treia repriză, îşi arunca ochii pe teren şi se ducea să pregătească dulăpiorul cu echipament pentru fiecare. Intr-o zi, l-am încercat şi pe un junior. Mi-a plăcut mult. La terminarea antrenamentului puştiul a mai zăbovit în vestiar. Era cu ochii pe mine. Cînd să plec, i-am spus : — „Ce-ai zice tu să joci duminică la echipa întîi?“ — „Aş fi fericit! Dar nu mă băgaţi dvs.!“ I-am răspuns fără să ezit : — „Ei bine, vei juca!“ A plecat sărind într-un picior. Luasem hotărîrea. Dar toată noaptea dinaintea meciului n-am dormit, fiindcă jucătorul ce-l înlocuiam era ireproşabil ca atitudine şi numai talentul şi perspectivele puştiului mă determinau să renunţ la el. Puştiul era Pîrcălab, jucătorul la care am renunţat — Jurcă, acum un antrenor apreciat. Acela a fost momentul cel mai greu din activitatea de antrenor“.

L-am întrebat despre un moment mai interesant din activitatea de tactician al fotbalului şi *Coloman Braun-Bogdan* ne-a reamintit de acea bună inspiraţie, care a constituit şi o noutate pentru respectiva perioadă cînd, tot la UTA, a aplicat un 1—3—3—4, în care Petschovski, în mijlocul celei de a doua linii de 3, era „punctul nodal“ al întregii idei tactice a formaţiei arădene. Faptul cel mai interesant, şi probabil că mulţi şi-l vor reaminti, a fost însă acela că noua idee era pusă în practică de o garnitură nouă, tînără, fără nume ilustre. Opt dintre titularii formaţiei textiliste fuseseră scoşi din lot şi nume noi ca *Igna, Koszka, Tîrlea, Tăucean, Gall, Meţcas* şi-au făcuseră loc în prima echipă.

Paginile unui reportaj de dimensiuni reduse nu pot avea în nici un fel pretenţia să prezinte integral activitatea de antrenor, o activitate printre recordurile în materie la noi în ţară. Am surprins doar trei momente din anii de muncă ai lui *Coloman Braun-Bogdan* care ne spunea, în încheierea discuţiei noastre: *„In 1936 m-am numărat printre cei 13 antrenori care constituiau nucleul de formare al Asociaţiei naţionale a antrenorilor de fotbal din România. Astăzi, ca vicepreşedinte al Colegiului central al antrenorilor, însărcinat cu problemele corpului de tehnicieni ai fotbalului nostru, privesc cu o mare bucurie fişele celor 1.086 de antrenori de toate gradele, de care dispune fotbalul nostru“*.

Acesta este *Cibi Braun*, a cărui muncă şi activitate se confundă cu însăşi evoluţia corpului de tehnicieni ai fotbalului nostru. Pentru meritele sale, a fost distins cu titlul de antrenor emerit. Cu o putere de muncă cu nimic ştirbită de trecerea anilor, „Nea Cibi“ are toate motivele să creadă în îndeplinirea marii sale dorinţi : patru decenii de activitate neîntreruptă ca antrenor de fotbal.

E. I.

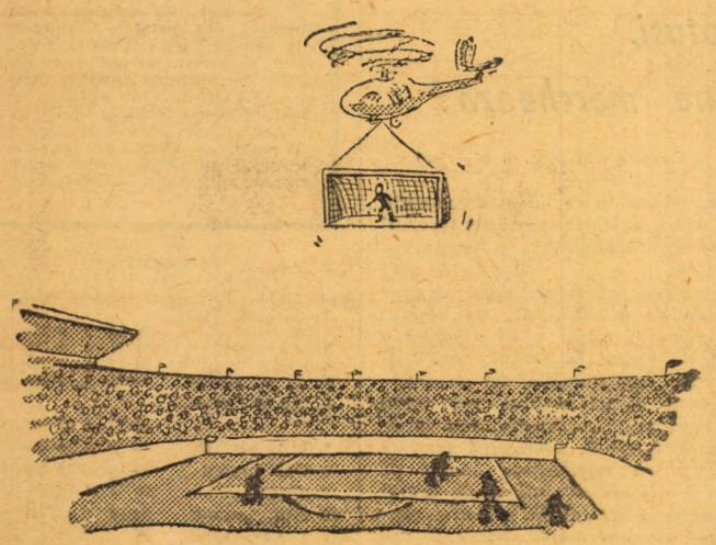

„SOLUŢIE“...

Desen de G. BADEA

Elogiul portarului

Oricît de subtilă ar fi fenta unui înaintaş, oricît de măiastră lovitura cu capul a unui apărător, oricît de fulgerător şutul unei extreme — nimic nu fascinează mai integral pe spectatori decît intervenţia dibace, uneori felină, alteori bărbătească, a portarului. Singurul om din echipă căruia i se îngăduie, ba i se cere chiar, să folosească nu numai capul, cu ochii săi ageri, ci şi toate membrele deodată. Ultim apărător al taberei, singurul care nu are voie să greşească, cel ce preferă să moară decît să se predea, dă un examen complex al agilităţii, al reflexelor, al îndemînării.

Istoria dovedeşte că perenitatea portarilor mari, dincolo de moda trecătoare, este mai temeinică decît a oricărui alt post. Zamora, Planicka, Platzer, David al nostru („il Dio“ pentru italieni), Iaşin, — nu vor fi niciodată uitaţi pentru că o lume întreagă — marea lume a fotbalului — i-a văzut acoperind miraculos cu trupurile lor linia albă de 7 metri, i-a văzut blocînd cu vitejie balonul în bocancul adversarului, i-a văzut săltînd fără aripi spre muchea de sus a barelor, i-a văzut apărînd goluri „gata făcute“ şi primind goluri parabile, i-a văzut cu sau fără mănuşi, cu sau fără şapcă, cu sau fără prosop atîrnat în plasă, dar nu i-a văzut niciodată abandonînd culorile echipei lor sau menajîndu-şi mîinile în faţa şutului necruţător.

Recent, mi-au căzut ochii pe un episod interesant de altă dată. Prin 1928, un mare portar şi mai apoi un faimos antrenor (care a activat şi în ţara noastră), Platko, juca la Barcelona. Rafael Alberti, unul dintre cei mai însemnaţi poeţi ai Spaniei contemporane, i-a închinat atunci o odă, scrisă la Santander, după meciul celor de la Barcelona cu Real din San Sebastian.

Iat-o cum sună :

„Nimeni nu va uita, Platko,
Nu, nimeni, nimeni,
urs blond din răsărit,
Nici marea, nici vîntul Platko,
blondule Platko pur-sînge,
portar în pulbere,
paratrăznet.
Nu, nimeni, nimeni.
Tricouri albastre şi albe în vînt,
tricouri ale Realului, parte adversă,
împotriva ta, zburînd, să te răstoarne,
Platko, Platko departe,
blondule Platko îndoit,
tigru înfocat în iarba altei ţări.
Tu, cheie,
Platko, tu cheie ruptă,
cheie de aur căzută în faţa porţii aurite,
Nu, nimeni, nimeni
nimeni nu va uita, Platko“.

Omagiul poetului, pentru plonjonul portarului...

Victor BANCIULESCU

Amintiri de la campionatele mondiale

1934: Berna - Bucureşti - Triest

Participarea echipei noastre naţionale la al doilea Campionat mondial (Italia, 1934) n-a mai fost o simplă formalitate de înscriere, ci s-a datorat unei calificări, prealabile, dificile. În faza preliminară, echipa noastră a format o grupă cu cele ale Iugoslaviei şi Elveţiei, urmînd ca primele două clasate să se califice. Sorţii ne-au fost oarecum nefavorabili : primul meci în deplasare cu Elveţia, al doilea acasă cu Iugoslavia. Pe jucătorii iugoslavi îi cunoşteam foarte bine. În schimb, despre elveţieni ştiam numai din citite.

Înainte de jocul de la Berna, în tabăra noastră au existat unele frămîntări privind pe de o parte dreptul de joc al răposatului Baratki (pe care elveţienii l-au şi contestat), iar pe de altă parte starea terenului (greu, alunecos din cauza ploii). Pînă la urmă însă, am intrat cu toată încrederea în forţele noastre şi după un joc foarte agitat, echipa noastră în afară de rezultatul egal obţinut (2—2), ceea ce a surprins pe mulţi specialişti, a demonstrat că şi în Balcani se joacă fotbal cu nimic mai prejos decît în vestul şi centrul Europei. Spre surprinderea (şi paguba) noastră, în acest meci am fost nevoiţi să constatăm că şi la nivelul competiţiilor mondiale arbitrii pot dovedi „abilitate“, astfel că după ce am condus cu 2—0 (Sepi şi Dobay) a trebuit să ne mulţumim cu un „egal“, consfinţit de un 11 m. acordat de olandezul Brockman pentru un motiv imaginar şi transformat de Minelli în min. 84. În schimb, presa de specialitate, care înainte nu prea se omorîse cu scrisul despre noi, a elogiat jocul tehnic şi spectaculos al echipei noastre

Rezultatul de egalitate de la Berna şi faptul că Baratki fusese contestat (ulterior meciul a fost dat pierdut şi apoi s-a revenit) a creat o atmosferă specială în jurul partidei cu Iugoslavia : trebuia cîştigată neapărat. Deoarece cu un an înainte, la Balcaniadă, cîştigasem cu 5—0, unii dintre noi am intrat însă prea siguri pe teren şi, cum se întîmplă deseori în asemenea cazuri, am cîştigat foarte greu cu 2—1 (Schwartz şi Dobay) şi am reuşit să ne calificăm în mod sigur pentru turneul final, indiferent de hotărîrea F.I.F.A.-ei în cazul contestaţiei elveţienilor.

Turneul final, spre deosebire de formula de azi, s-a desfăşurat după sistemul cupă, adică cu jocuri simple, eliminatorii. De data aceasta, sorţii ne-au fost net defavorabili : am căzut cu Cehoslovacia, astfel că de la început şansele ne-au fost minime. Pe atunci, echipa Cehoslovaciei (cu Nejedly, Puc, Planicka, Silny, Cambal, Zenisek etc.) ocupa împreună cu Italia şi Austria un loc de frunte în Europa şi în lume. De aceea, federaţia noastră a şi luat unele măsuri deosebite. Pregătirea echipei (mult schimbată faţă de 1930 : Zombori — Vogl, Albu — Dehelean, Cotormani, Moravec — Bindea, Covaci, Sepi, Bodola, Dobay) a fost încredinţată unui fost celebru jucător vienez, Uridill, care a stabilit : cantonare într-un loc retras, afară din oraşul Triest (unde era programat jocul), antrenamente zilnice şi alte amănunte cunoscute şi jucătorilor noştri de azi.

Cu toată faima adversarului, n-aş putea spune că priveam meciul cu o teamă deosebită. Pe noi ne frămînta mai mult întrebarea dacă Bindea (accidentat) va putea da randamentul său obişnuit. Şi nu l-a dat, cu toate sforţările lui. Acest lucru l-am constatat din primele minute de joc, dar n-am cedat lupta. Am mutat jocul mai mult pe stînga, pe partea „calului“. (Dobay), ataeul nostru a construit acţiuni după acţiuni, care au pus în dificultate pe cehoslovaci, şi numai forma excepţională a lui Planicka ne-a împiedecat să majorăm scorul de 1—0 (Dobay). În final însă, după cum se ştie, am pierdut, totuşi, cu 2—1.

Elogiile publicului şi presei italiene au fost oarecum o consolare pentru noi, dar eu personal aş fi preferat mai mult ca printr-o victorie să obligăm conducerea echipei cehoslovace să ne ofere nouă biletele de tren cumpărate înainte de joc, pentru meciul următor... Am fi meritat

EMERICH VOGL
antrenor emerit

1938: Surpriza eliminării de către Cuba

Următoarea ediţie, din 1938, organizată în Franţa, a avut un... prolog favorabil nouă : partenera de grupă, echipa Egiptului, nu s-a prezentat la jocurile preliminare şi astfel echipa noastră s-a calificat direct în turneul final. Sorţii au continuat să ne favorizeze : în primul joc din optimi am „căzut“ cu formaţia Cubei, fără nici o rezonanţă în lumea fotbalistică internaţională şi calificată şi ea prin neprezentarea adversarelor. Se părea că sarcina jucătorilor noştri va fi uşoară. Nu s-a întîmplat însă aşa. Ba, mai mult... Formaţia **Pavlovici — Bürger, Chiroiu — Vintilă, Răşinaru, Rafinschi — Bindea, Covaci, Baratki, Bodola, Dobay** n-a obţinut decît un meci nul, 3—3, după prelungiri la Toulouse, astfel că meciul a fost rejucat. De data aceasta, el s-a încheiat, spre şi mai marea surprindere a cercurilor fotbalistice, cu eliminarea noastră. Echipa **(Sadowski — Bürger, Felecan, — Bărbulescu, Răşinaru, Rafinschi — Bogdan, Moldoveanu, Baratki, Prasler, Dobay** a pierdut cu 2—1... După cîteva zile, fotbaliştii din Cuba erau eliminaţi în sferturi de finală cu 8—0 de Suedia !... Aşa a luat sfîrşit participarea noastră la al treilea campionat mondial, care a fost cucerit — pentru a doua oară consecutiv — de Italia, învingătoare în finală cu 4—2 asupra Ungariei.